

var ordinær, dvs. forretningsmæssigt begrundet, bør således ikke hæfte for disse omkostninger.

Ved skifterettens fastsættelse af det beløb, konkursrekvirenten skal stille sikkerhed for efter § 27, stk. 2, er det udvalgets opfattelse, at der kan tages hensyn til, om der er tinglyst virksomhedspant i skyldners aktiver. Rekvirentens sikkerhedsstillelse vil således passende kunne fastsættes til et lavere beløb, end det er tilfældet i dag, hvis en virksomhedspanthaver ligeledes hæfter for boomkostningerne efter de foreslåede regler i § 27, stk. 3 og 4, medmindre dette lavere beløb i sammenhæng med panthaverens hæftelse ikke skønnes at være tilstrækkeligt med henblik på at sikre en forsvarlig bobehandling.

Udvalget har endelig fundet, at der ikke er behov for, at fordringspanthavere indestår for omkostninger til bobehandling, da fordringspant ikke på samme måde som virksomhedspant omfatter en væsentlig del af virksomhedens aktiver.

Der henvises til betænkningen side 191-197.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag.

Fastsættelsen af størrelsen af virksomhedspanthaverens hæftelse må på den ene side ske ud fra hensynet til at sikre en i almindelighed forsvarlig behandling af konkursboer – der må antages ofte at være mere komplekse som følge af en virksomhedspant-sætning – og på den anden side ud fra hensynet til at sikre, at ordningen også kan være attraktiv ved mindre erhvervslån. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at en hæftelse på 50.000 kr. efter en samlet vurdering må anses for passende, idet det samtidigt bemærkes, at den samlede sikkerhedsstillelse (inklusive konkursrekvirentens sikkerhedsstillelse) hermed i praksis vil være dobbelt så stor som i dag, hvor skifteretten som regel fastsætter en sikkerhedsstillelse på 20-30.000 kr.

Justitsministeriet er endvidere enig med udvalget i, at rekvirentens sikkerhedsstillelse vil kunne fastsættes til et lavere beløb, end det er tilfældet i dag, hvis en virksomhedspanthaver ligeledes hæfter for boomkostningerne efter de foreslåede regler i § 27, stk. 3 og 4, medmindre dette lavere beløb i sammenhæng med panthaverens hæftelse ikke skønnes at være tilstrækkeligt med henblik på at sikre en forsvarlig bobehandling. Det vil efter ministeriets opfattelse også gøre det lettere for almindelige kreditorer at indgive konkursbegæring.

I lyset af hørings svarene er Justitsministeriet endvidere af den opfattelse, at virksomhedspanthavere, der har aflyst et virksomhedspant før fristdagen, bør kun-

ne hæfte for boomkostningerne i mere end 1 år fra aflysningen af pantet. Det skyldes, at der vil være tilfælde, hvor en fristdag først etableres væsentligt senere, f.eks. i forbindelse med tvangsopløsningen af et selskab. Det foreslås derfor, at fristen fastsættes til 2 år. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3 (den foreslåede § 27, stk. 3 og 4, i konkursloven).

– Fyldestgørelse i fordringer uden om boet

I tilfælde af pantsætterens konkurs vil en underpanthaver ikke kunne fyldestgøre sig i pantet uden om boet, da tvangsauktion over skyldnerens aktiver alene kan foretages efter begæring af boet eller med dettes samtykke, jf. konkurslovens § 85, stk. 1. Adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved håndpant eller anden tilsvarende sikkerhedsret, berøres imidlertid ikke af pantsætterens konkurs, jf. konkurslovens § 91, stk. 1. Reglen gælder også for krav, der er sikret ved pant i fordringer.

En håndpanthaver i fordringer vil efter de gældende regler således være separatist, jf. konkurslovens § 91, og dermed kunne fyldestgøre sig i de pantsatte fordringer efter reglen i retsplejelovens § 538 a.

Som det fremgår af lovforslaget afsnit 3.4, foreslår udvalget en ændring af retsplejelovens § 538 a med henblik på, at bestemmelsen kan finde anvendelse ved fyldestgørelse i virksomhedspant eller fordringspant i fordringer. Forslaget vil medføre, at en virksomhedspanthaver eller fordringspanthaver vil kunne inddrive fordringerne ved at kræve betaling til sig.

Udvalget er af den opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at en virksomhedspanthaver eller fordringspanthaver på samme måde bør have muligheden for at fyldestgøre sig i de pantsatte fordringer som separatist under konkurs.

Udvalget foreslår derfor en regel, der går ud på, at konkurslovens § 91, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse for adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved virksomhedspant i fordringer eller fordringspant. Herved vil virksomhedspant i fordringer og fordringspant blive ligestillet med andre panthavere i fordringer, således at fordringerne kan inddrives uden om konkursboet.

Der henvises til betænkningen side 200-201.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 7 (den foreslåede § 91, stk. 3, i konkursloven).